

d. 39. sect. 5. Diana p. 3. tr. 2. R. 3. Croix l. c. et omnes alii AA. citati pro hac secunda sententia. Communis autem sententia Doctorum fundat moralem certitudinem de præfata consuetudine; et licet contrarii illicitum putent absolvere cum jurisdictione probabili, præscindunt tamen, nec possunt negare hanc consuetudinem adesse, saltem apud partem longè maiorem Confessorum. Posita igitur ut certa hac consuetudine, certum est, licitum esse Sacramentum ministrare cum jurisdictione probabili cum ipsa consuetudo jurisdictionem præbeat; prout docent Suar., t. 4. de Rel. t. 8. l. 2. c. 9. n. 3. Navar. Comment. 2 de Regul. n. 65. ubi ait: « Hanc jurisdictionem magna ex parte » introductam vel auctam esse consuetudine, quæ vim habet » dandi jurisdictionem; Barb. de potest. Ep. p. 1. tit. 4. n. 36. Carden. n. 161. Quaranta in summa. Bull. verb. Archiep. Auctoritas v. 25. Pelliz t. 2. tr. 10. c. 10. n. 42. Idque probant ex cap. Contingat, de Foro Compet. ubi dicitur: « Nisi forte hi, quibus » delinquentes ipsi deserviunt, ex indulgentia, vel consuetudine » speciali jurisdictionem hujusmodi valeant sibi vindicare. » Ubi Glossa ait: Quod consuetudo dat jurisdictionem. Nec obstat Prop. 1 damnata, etenim respondent Viva q. 8. ar. 2. n. 2. et Wigandt tr. 13. n. 19. cum Gonet. Proposition loquitur de opinionibus circa ea quibus nihil potest Ecclesia, id est circa materiam et formam, non verò circa jurisdictionem, quæ bene ab Ecclesia suppleri potest, et moraliter certe præsumitur suppleri in hoc casu ob bonum animarum: unde Confessarius absolvendo, non absolveret cum sola opinione probabili, sed moraliter certa, non directa, sed reflexa.

Tertia sententia, quam amplector, et tenent Suar. d. 26. sect. 6. n. 6. Holzm. pag. 178. num. 683. March. tit. 3. q. 4. et Gob. tr. 7. n. 115. Wigandt tr. 13. n. 91. Spor. n. 717. et Elbel p. 292. n. 311. cum Bardi, Sancio et Babenst. dicit licitum quidem esse ministrare hoc Sacramentum Pœnitentiae cum jurisdictione probabili, sed non nisi quando adest causa gravis necessitatis, aut magnæ utilitatis, ut aiunt Elbel et Wig. vel causa rationabilis, ut inquiunt Suar. et Sporer. Ratio hujus limitationis est, quia licet Ecclesia eo casu ob bonum animarum bene censeri possit jurisdictionem supplere, tamen non præsumitur nulla justa causa accidente, velle connivere mere libertati Sacerdotum. Hujusmodi autem causa (ut censem Sporer, Holzmann ll. cc.) accedit. 1. Quando poenitens indigeat auxilio sive consilio illius Confessarii. 2. Si complex peccati poenitentis sit notus apud Confessarium, qui certa pollet jurisdictione, et ignotus apud Confessarium habentem solam probabilem. 3. Si Confessarius, qui habet jurisdictionem probabilem, prudenter timeat poenitentem non facturum Confessionem integrum apud eum qui certam habet. 4. Addit Sporer, ne poenitens incidat in aliquam aversionem, vel damnosam suspicionem Confessarii certi. 5. Si ureat Præceptum Confessionis, aut singularis Indulgentia lucranda, vel quia diu quis non poterit confiteri.

574. — « q. Nemo tenetur unquam Parocho confiteri, ne quidem in Paschate. Lugo. d. 19. sect. 2. n. 28. etc. cum Diana p. 8. t. 1. res. 88. Quare Parochi frustra nolunt, ut Parochiani confiteantur mendicantibus, etiam in Paschate, cum habeant privilegium pro omnibus Christi fidelibus. Suarez, Conin. Henr. Regin. Zerola. c. 15. q. 3. et commun. apud Bon. d. 4. q. 1. sect. 2. part. ult. * (Et ita pariter nequit prohibere Parochus, ne sui subditi confiteantur Confessario approbato ab Ordinario loci; vide dicta n. 564.) * Adeo ut qui docent, confessos Regularibus, etiam in Paschate, teneri iterum eadem confiteri suo Parocho, fiant suspecti de haeresi. Diana p. 4. t. 8. R. 102. et alii * (Joan. XII damnavit opinionem Joannis Poliaci dicentis, Confessiones factas Regularibus repetendas apud Curatum. Deinde Clem. VIII an. 1592, et Clem. X in Const. Suprema, decreverunt bene satisfacere Confessioni annæ qui confitentur Religiosis simpliciter approbatis. Vide Bed. ned. XIV Notif. 18. ex n. 5.) * Vi tamen hujus privilegii non possunt absolvere eos Religiosos, aut Religiosas, quæ non habent facultatem extra suum Ordinem confitendi, ut ex communi notat Rodr. et Comp. priuilej. Societ. v. Absol. , §. 1. et ex his Laym. hic. Quia privilegio generali non censetur derogari consuetudini, vel statuto particulari, nisi id exprimatur. * (Clarius id explicat Pal. p. 14. n. 11. cum Suar. Laym. etc. quia omnes Religiones privilegium habent ab Innoc. IV et aliis Pontificibus, ne Religiosi extra Ordinem aliis confiteantur sine consensu suorum Prælatorum.) * Usus tamen fert, ut Regulares peregrinantes, ex præsumpta voluntate superiorum, si Ordinis socium non habeant, à quovis alio, etiam seculari absolvantur, exceptis reservatis: in quæ si Religiosi Societas extra domicilium incident, videant ordinationes Præp. Gener. c. 6. n. 6. et Laym. hic. » (V. Not. III, pag. 363.)

575. — Religiosi peregrinantes, si habent socium sui Ordinis, debent ipsi confiteri, ut dicunt communiter Laym. tr. 6. c. 10. n. 20. Ronc. p. 89. qu. 8. R. 1. Tambur. de Sacram. pœnit. cap. 5. §. 2. n. 16. Croix n. 1524. Salm. tr. 18. c. 4. n. 125. (qui bene addunt, modo socius ille sit idoneus, et sic etiam Laym. sentire videtur). Et patet ex verbis Innoc. VIII ut infra. Si verò desit socius, vel alias Confessarius idoneus sui Ordinis, bene possunt ex præsumpta licentia Prælati confiteri alteri Sacerdoti idoneo regulari, vel seculari; et in hoc omnes convenient. Sed dubium est, utrum hic Sacerdos debeat esse ad Confessiones approbatus? Affirmant Wigandt tr. 13. n. 83. et Antoine p. 525. v. Porro, et Conc. p. 530. n. 14. cum Vasq. etc. Alii vero communissime et verius negant, ut Suar. de Rel. tr. 8. l. 2. c. 17. Spor. p. 255. num. 685. Escob. l. 16. num. 20. Pal. p. 14. n. 12. Elbel pag. 296. n. 319. Mazzotta t. 3. p. 474. Roncaglia l. c. Tamb. de Pan. l. c. n. 17. et Salm. d. n. 125. cum Rodri. Bordon. Anton. à Spir. S. Portel. etc. Et probatur ex concessionibus Sixti IV, et præsertim Innocentii VIII (ut ferunt Palaus, Escob. et Salm. ll. cc.)

qui dixit : « Nos igitur Fratribus hujusmodi, quos itinerari et per eorum superiores mitti contigerit, ut si aliquem Presbyterorum idoneum ex professoribus dicti Ordinis habere non possint, quemcumque alium Presbyterum idoneum et discretum reliquum vel secularem eligere valeant, qui Confessiones eorum audire licet possit. » Ubi apposite notant *Salmant. cum S. Antonin. Syloest. et Soto*, quod per to idoneum Sacerdotem, reputatur quilibet simplex Sacerdos aptus ad excipendas Confessiones, etiamsi à nullo Prælato sit approbatus, quia olim ante Tridentinum jam quilibet poterat confiteri cuique simplici Sacerdoti. Præterea dicunt præfati AA. quod Prælati regulares, præbendo licentiam peregrinandi, aut alibi morandi, tacite concedunt suis Religiosis licentiam confitendi cuicunque Sacerdoti idoneo ; et hanc esse testatur consuetudinem Religionum, videntibus et non contradicentibus Superioribus. Nec obstat Trid. in sess. 23. c. 15. ibi enim Concilium requirit Confessarium approbatum ab Episcopo tantum ad Confessionem secularium, non verò Regularium : Neque obstat Breve Benedicti XIV, *Quod communis etc. sub die 30 Mart. 1742* (in Bullar. tom. 1. n. 49.), ubi concessum fuit Fratribus Capuccinis, ut in itinere confiteri possint cuicunque Confessario, modò ab Episcopo loci esset approbatus ; tale enim Breve loquitur tantum de Capuccinis, qui particularem habebant Constitutionem non confitendi nisi propriis Confessariis. Unde perperam *Cont. Tourn. t. 6. p. 2. p. 143. n. 619.* affert præfatum Breve tanquam commune respectu omnium Regularium. Advertendum cum *Eusemb.* quod facultas prædicta, quam habent Religiosi itinerantes se confitendi cuicunque Sacerdoti idoneo non habet locum respectu casuum reservatorum.

376. — « 10. Quod si Superioris Regularium Monialibus sibi subjectis (idem est de Monialibus subjectis Episcopo) non concedant aliquoties in anno alium Confessarium, potest, et tenetur illis eum dare Episcopus ; quod si nec is faciat, ipsa eligere possunt. *Quintan. t. 3. sect. 26. ex Declaratione Cardin. apud Barbos.* »

Idem dicunt *Palud.* et sex alii apud *Dian. p. 1. tr. 3. res. 37. n. 2.* Quia licentia, ut aiunt, jure petita, et injustè negata, videtur à jure concessa, aut saltem à Pontifice ex eius præsumpta voluntate. Sed hæc sententia, ut rectè dicit de *Alex. Confess. Mon. c. 6. §. 7. Q. 9.* minime est admittenda : primò, quia videtur reprobata ex Prop. 13 damnata ab *Alex. VII.* quæ dicebat : « Satisfacit præceptio annua Confessionis, qui confitetur Regulari, Episcopo præsentato, sed ab eo injuste reprobato. » Præterea videtur reprobata ex c. *Omnis utriusq. sexus. De Pænit. et rem.* ubi habetur, quod, si quis voluerit alieno Sacerdoti confiteri, etiam cum justa causa, non possit ab illo absolvī, nisi licentiam prius obtineat. Tunc autem licentia injustè negata habetur pro concessa, quando ipsa requiritur tantum ad executionem actus, pro quo faciendo jam obtenta sit facultas; non verò quando ex ipsa licentia facultas ad actum conceditur, ut

Pignat. l. 6. Cons. 98. n. 41. In nostro casu autem non supponit facultas obtenta, cum hæc dependeat ab approbatione Episcopi. Ex his omnibus apparet, quod sententia *Eusemb.* saltem est valde dubia, et ideo non est tuta in praxi. Idque videtur confirmatum ex Bulla *Pastoralis* Bened. XIV, edita 5 Aug. 1748, in Bullar. t. 2. N. LVI. ubi §. 5. sic statuitur : « Quia si Episcopus... in hac re negligens esset, ut Monialibus suis bis terve in anno extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret... tunc volumus majorem Pœnitentiarium, statim ac pro parte Monialium... requisitus fuerit... extraordinarium Confessarium, ex eorum tamen numero, qui ad excipendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis... facultatibus concedere et deputare. » Ex quo infertur, quod si Episcopus negligit dare extraordinarium, nihil aliud monialibus conceditur, quam ad Pœnitentiarium recurrere. In eadem Bulla sancitur, quod Moniales, et si non teneantur extraordinario confiteri, tenentur tamen ei se sistere ad audienda monita salutaria. Item, quod Episcopi hoc idem observent cum Conservatoriis. Item, quod in articulo mortis cuiilibet Moniali postulanti concedatur ab Episcopo Confessarius particularis : et si Monasterium sit exemptum, non concedente Prælato regulari, assignetur ab Episcopo, vel recusante etiam Episcopo, à Pœnitentario majori, si tempus suppetat. Item, quod si aliqua Monialis renuat confiteri Confessario ordinario, deputetur ei alias ab Episcopo pro certis vicibus, et si Monasterium sit exemptum, à Prælato regulari, et ipso recusante, concedatur ab Episcopo, vel Pœnitentario majori. Hortatur autem Pontifex Episcopos, ne sint difficiles ad peculiaribus Monialibus extraordinarium Confessarium aliquando petentibus concedendum. Demum statuit, quod Prælati Monialium regulares teneantur bis vel ter in anno assignare extraordinarium ex probatis ab Episcopo ad Confessiones Monialium, qui saltem semel in anno sit vel secularis, vel alterius Ordinis, alias deputet illum Episcopus ; et eo tempore ordinarius nullius, neque Abbatissæ, neque Novitiarum audiat Confessiones.

377. — Insuper quoad confessarios Monialium plura sunt hæc advertenda. Notandum 1. quod omnes Confessarii Monialium indigent speciali electione et approbatione Episcopi loci, ex Decretis S. C. apud de *Alexand. Conf. Mon. cap. 6. §. 6. Qu. 1.* Si verò Moniales sint exemptæ, Confessarii earum præsentantur à propriis, sed etiam ab Episcopo approbantur ex *Constit. Gregor. XV Inscrutabili*, quam confirmavit Bened. XIII in Bulla *Pastoralis* an. 1726. die 27. Mart. Et hoc etiam pro Confessione culparum tantum venialium, ut decrevit S. C. apud de *Alex. ib. Qu. 2.*

Not. 2. quod Confessarii Monialium, elapse triennio, declarantur suspensi ab audiendis ipsarum Confessionibus, nisi licentiam S. C. obtineant, ex pluribus, Declar. S. C. apud de *Alex. ibidem Quæst. 3.* Et hoc valet etiam pro Confessariis Conservatoriorum, ex alio Decreto *ibid.* Putat tamen probabiliter de *Alex.*

ibid. quod si aliquis Confessarius eligitur pro supplemento, bene potest confirmari per aliud triennium post tempus supplementi. quia prohibitio de non eligendo Confessario ultra triennium, prout odiosa, strictè accipienda est de electione ordinaria, non extra-ordinaria.

Advertit etiam *de Alex.* Q. 4. in fine, quod Episcopi in ali- quibus locis ratione deficien- tiae Confessorum idoneorum, si- nunt ipsos durare ultra triennium.

Advertit idem *de Alexand.* cum *Bordon.* q. 5. quod aliquando Moniales possunt recusare Confessarium ab Episcopo deputatum, ex justa causa, nempe si Confessarius sit inimicus propinquorum aliquarum Monialium, vel si sit nimis rigidus, etc.

Not. 3. quod prohibitum est eligi in Confessarios Monialium Vicarii Generales, Parochi, si cura notabiliter laderetur, omnes Regulares, ex pluribus Decr. S. C. apud *de Alex.* c. 6. §. 6. Qu. 6. Item Canonici Pœnitentiarii, ex alia Declar. S. C. Concilii. Sed bene posse eligi, si Episcopus aliter judicaret, sentit *de Alex.* Qu. 7.

Not. 4. quod ex Decl. S. C. apud *Alex.* Qu. 8. præcipitur Confessionalia monialium amoveri à sacristia, vel in aliis locis oc- cultis, sed collocari in exterioribus ecclesiæ. In necessitate tamen licet audire Confessiones in alio loco, modo vitetur aspectus Confessarii, et Monialis, ut advertit ibi *de Alex.*

Not. 5. stipendium Confessarii non posse excedere duos julios pro quolibet die, ut ex Decl. S. C. apud *de Alex.* Qu. 9. Sed ipse ait, hoc videri non esse in usu. Et *Diana*, ac *Scortia* dicunt, quod si Confessarius inserviat cum magna patientia, et assiduitate, possit Abbatissa aliquid amplius ei dare ultra stipendum taxatum.

Nota hinc ultimò, quod Capellani exercituum nequeunt absolu- vere milites degentes in Præsidii sine facultate Sedis Apostolicæ, aut licentia Ordinarii, ex pluribus Decl. S. C. quas refert *P. Zacharia apud Croix lib. 6. p. 2. ad n. 1518.*

DUBIUM IV.

Quid sit reservatio casuum, et quis habeat potesta- tem reservandi, et absolvendi ab iis.

578. Quid est reservatio? — 579. Qu. I. An sit licita, et valida re- servatio facta sine causa? — 580. Qu. II. An ignorantes reservationem casum Papalium ab ea excusentur? — 581. Dub. 1. An excusentur ignorantibus casus reservatos ab Episcopis? Dub. 2. Quid si casibus Episcopalibus sit annexa excommunicatio? — 582. Dub. 1. An possint reservari peccata veniala? Dub. 2. An peccata mere interna? Dub. 3. Quid si peccatum fuerit externe leve, et internè grave? — 583. An Regulares possint reservare casus: et quos? An novitiæ et familiares sint exempti à casibus reservatis? — 584. Vide que sunt apud Busemb. — 585. Quando possit sim- plex Confessarius absolvere à reservatis? Dub. 1. An si impedi-

mentum sit perpetuum, possit directè absolvere? Dub. 2. An tunc pœnitens teneatur confiteri, ut possit communicare? Remissive ad n. 265. v. Qu. I. Dub. 3. An tunc debeat manifestare etiam non reservata. Remissive ad eumd. n. 265. v. Qu. II. — 586. Quid si Superior neget facultatem absolvendi? — 587. A quo possint absolvvi peregrini? — 588. Dub. 1. Quid, si peccatum est tantum reser- vatum in loco Confessionis? — 589. Dub. 2. Quid, si est tantum reservatum in patria? Et quid, si quis discedat à patria in fraudem? Et quomodo intelligendum in *fraudem*? — 590. Dub. 3. An peregrinus possit absolvvi à censura reservata in patria? — 591. Dub. 4. An peccans in aliena Diœcesi, ubi casus est reservatus, incurrit re- servationem? Et an excommunicationem annexam? — 592. Dub. 5. An peccans in Monasterio exempto, vel in aliena Diœcesi, possit absolvvi in patria à simplici Confessario? — 593. Dub. 6. An Epis- copi possint absolvare peregrinos à casibus Papalibus occultis, et cum eis dispensare in irregularitatibus? An eamdem facultatem ha- beant Vicarii Capitulares, et alii Praælati habentes jurisdictionem quasi Episcopalem? Not. 1. An Episcopi possint tollere reservatio- nem extra Sacramentum? Not. 2. Quid, si Episcopus inciderit in cri- men reservatum? Not. 3. Quando intelligatur crimen esse occultum? An autem Episcopus possit dispensare in votis cum Peregrinis? Et in irregularitatibus etc. cum impeditis? Remissive. — 594. Dub. 7. An facultas in cap. *Liceat*, sit pro casibus tantum ante Concilium re- servatis? Dub. 8. An episcopi possint absolvare à reservatis ab aliis Episcopis? Dub. 9. An Episcopi possint hanc facultatem generaliter committere? An possint absolvare à casibus Bullæ Cœnæ? Remissive ad lib. 7. n. 81 et seq. — 595. An Superior possit aliquando absolvare à reservatis, et pro aliis mittere pœnitentem ad inferiorem? — 596. An absolutus ab habente potestatem possit à quocumque accipere abso- lutionem de reservatis? Qu. I. An si pœnitens confiteatur bona fide, vel obliviscatur reservati, validè, et licet absolvatur à simplici Con- fessario? — 597. Qu. II. An confessus Superiori, et oblitus reservati possit à quocumque absolvvi? — 598. Qu. III. An per Confessio- nem inculpabiliter invalidam tollatur reservatio? Qu. IV. Quid si Confessio fuerit sacrilega? — 599. Qui possint absolvare à reservatis? An pœnitentiarum? An Mendicantes possint absolvare à casibus Epis- copis, vel ab Episcopis reservatis? — 600. Qu. I. Utrum in dubio an pœnitens incurrit casum reservatum, possit à quocumque ab- solvi? Qu. II. Quid si postea pœnitens cognoscat peccatum ut cer- tum? — 601. Qu. III. An qui peccavit in confidentiam licentia? Qu. IV. An licentia valeat pro peccatis etiam post illam commissis? — 602. Qu. V. An moniales subjacent reservacioni factæ ab Epis- copo? Qu. VI. An subjacent Moniales exemptæ? Qu. VII. An Episcopus quoad clausuram possit casus Monialium reservare?

578. — « RESP. I. Reservatio hæc est negotio jurisdictionis circa aliquod peccatum. Ac certum est in Ecclesia potestatem esse quædam peccata reservandi, à quibus inferiores Con- fessarii non possint absolvare, ut sic subditi melius dirigantur, et absterreant à peccatis, quorum difficultem remissionem vident: quamquam, nisi graves causæ sint, non debeat quivis, neque qui potest, quidvis facile reservare, neque difficulter.